

Tábori kórház

Полевой госпиталь

A műtőasztalt fényre tolták. Lógó
Fejjel feküdtem, hús a mérlegen,
Egy cérnaszálon verdesett a lelkem,
És kívülről figyeltem önmagam:
Pótsúlyok nélkül, egyetlen kövér
Piaci súllyal fölfüggesztve.

Mindez

Történt velem egy hópajzs közepén,
Melynek nyugati pereme ragyás volt,
Be nem fagyó, vad lápok gyűrűjében,
Kettétört lábú fák s feltételes
Vasúti megállóhelyek között,
Melyeknek szétvert koponyái kettős,
Sőt, háromszoros hókucsmák alatt
Éjlettek.

Aznap az idő megállt,
Nem járt az óra, és a vonatok
Lelkei nem siklottak lámpa nélkül,
A köd uszonyain a messzeségbe,
S ama limbuszban varjúesküvő
Nem volt, se hófúvás, se olvadás,
Ahol feküdtem szégyenben, mezítlen,
Envéremben, kizárva gravitációs
Teréből a jövőnek.
De megmozdult, és tengelyén a hópajzs
Forogni kezdett szemkápráztatón,
S fejem fölött elhúzott hét vadászgép
Alacsonyan, harcrendbe bontakozva,
S a sebkötő géz, mint a fára kéreg,
Testemre forrt, s idegen vér futott
Üvegedényből szomjas ereimbe,
S én tátogtam, mint szárazra vetett hal,

Lázcserepes volt ajkam, és itatni
Kellett még kiskanálból, és nevemre
Se tudtam visszaemlékezni még,
De később nyelvemen feléledt
Dávid király szótára.

A hó elolvadt, s a koratavas
Lábujjhegyen ágaskodott, s a tar
Ágakra zöld hárászkendőt dobott.

[← Előző](#)
[Következő →](#)